

גמ"ר 5889/06/14 - מדינת ישראל נגד מוריס צינצולקר

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 5889-06-14 מדינת ישראל נ' צינצולקר
בפני כבוד השופט - ס. נשיא יהושע צימרמן
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים מוריס צינצולקר

גזר דין כתב האישום ומהלך הדיון

בהתאם לעובדות כתב האישום, נהג הנאשם במשאית בכביש 6. באותה עת, בעקבות תאונת דרכים שהתרחשה בכביש החלו כלי הרכב בכביש להאט את מהירותם ולהיעצר. חרף כך, הנאשם המשיך בנסיעת רצופה, מבלי להאט או לבלום, והתנגש במהירות של כ-90 קמ"ש ברכב פיג'ו בו נהג גבריאל לידני ז"ל, כתוצאה מפגיעת המשאית נדחף רכב הפיג'ו קדימה, הסתחרר, פגע במעקה בטיחות והתנגש ברכב שברולט, אשר היה בעצירה. חרף הפגיעה, המשיך הנאשם בנסיעתו ופגע ברכב פורד בו נהג ד ז ק, אשר היה בהאטה, דחף אותו קדימה וכתוצאה מכך, הסתחרר רכב הפורד והנאשם התנגש בו בשנית, דחף אותו וגרם לו להסתחררות נוספת. כתוצאה מהתנגשות, התנגש רכב הפורד ברכב קרייזלר, אשר היה בעצירה.

כתוצאה מהתאונה נהרג גבריאל - נהג רכב הפיג'ו, במקום, ולנהג רכב הפורד נגרמו חבלות בראשו ובגפיו והוא נזקק לטיפול רפואי ולתפרים. אף הנאשם נלקח לטיפול רפואי ולכל כלי הרכב המעורבים נגרמו נזקים נרחבים.

בדיון, אשר התקיים ביום 10.2.15 הודה הנאשם במיוחס לו והורשע בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, לבית המשפט הוגש תסקיר שירות המבחן, הצדדים הציגו ראיות לעונש וטענו לעונש. המאשימה העידה את בנותיו של המנוח ואת בת זוגו והגישה תצהיר של נפגע עבירה. מטעם ההגנה הוגש מכתב מבניו של הנאשם ומכתב נוסף מאת גבאי בית הכנסת בו הנאשם מתפלל, הוגשו מסמכים שונים, תעודת שחרור מצה"ל ומסמכים אודות מצבו הכלכלי של הנאשם. אף הנאשם אמר את דברו לבית המשפט. לאחר מועד הדיון הגיש הסנגור, בהסכמת המאשימה, החלטת בית המשפט לנוער בחיפה, בעניין משמורת בתו של הנאשם.

ראיות לעונש

ראיות לעונש מטעם המאשימה

בתו של המנוח לילך:

לילך העידה העידה ותיארה את מקצת מהנזקים שנגרמו למשפחה ולילדיה: "הרבה מעבר לעובדה שאיבדתי אבא,

בהפתעה, הילדים שלי איבדו סבא... " לילך הוסיפה ואמרה " , אני מצטרפת לדברים של אחותי, לא הרגשנו את תחושת הצער גם לא בדיונים הראשונים, גם כשבית משפט קבע שהוא צריך להגיע הנאשם לא הגיע. מי שהרג אותו צריך לשלם את המחיר במיוחד כשאנו לא יודעים איך נגרם המוות.

בתו של המנוח גב' ורד כחלון, העידה:

"אני איבדתי אבא בהפתעה, כמו אצל כל אחד בחיים יש דברים לא סגורים שלא הכנתי את עצמי להם אני מתמודדת עם הרבה דברים שלא הכנתי את עצמי להם, הוא היה עמוד התווך שלנו לא משנה איפה הוא היה, חשוב שהנאשם יבין שגם התנצלות הייתה מתקבלת בברכה, לילדים שלי אין סבא ולאחיות שלי אין אבא, בן אדם יום אחד נעלם לא קיבלתי תשובות לכלום, זו פרידה קשה, אני לא יכולה לבטא את הקושי במילים.

אני חושבת ששנה וחצי זה מספיק זמן להתקשר למשפחה ולבקש סליחה."

בפני בית המשפט העידה בת זוגו של המנוח, גב' מלכה נקב:

"המנוח היה בן זוג שלי, הוא היה יותר מבעל. איבדתי בן אדם יקר, אהוב, הוא היה הכל בשבילי, חייתי איתו בשנים האחרונות, הוא היה הכל בשבילי, הוא היה בקשר איתי יותר מאשר עם אחרים, עקב זה נהייתי חולה, שבוע שעבר הייתי בבית חולים.

אני איבדתי בן אדם יקר ובאתי לבית משפט כדי לומר זאת. "

המאשימה הגישה את תצהירו של נפגע העבירה מר ק:

"לאחר התאונה שכבתי בבית עם כאבים בגב, עורף, ידו ורועימין, ירכימין, צלעותימין, כאבים בכתף שמאל וביד שמאל.

לאחר שבועה לחלוליזרמיס ביד שמאל ותחושת נמלול ביד שמאל שנמשכו שלושה שבועות. מבחינת הפגיעה בראש סבלתי מאפזיה (בלבולימיליוס שיכחה) במשך מספר חודשים.

רק לאחר חודש איבחנו אצלי קרע חלקי בגיד הכתף (60% מהגיד) שאובחנו על ידי אולטרסאונדו-MRI.

במשך 10 מפגשים ביצעתי פיזיותרפיה עפ"י הנחיות קופ"ח, לאחר מכן ומאז אני מבצע תרגילים באופן עצמאי.

מאז התאונה אני עדיין סובל מכאבים בכתף שמאל, מוגבלות בתנועת היד השמאלית - ישפעולות רבות שאינני מסוגל לבצע, אני עדיין בביקורים אצל אורתופדיים וייתכן שבעתידאיאלץ לעבור ניתוח לאיחוי הקרע.

בשנה האחרונה אני מאבדת תחושה בכריות אצבע שמאל ונוטה להפיל חפצים, כאשר אני בטוח שהאחיזה שלי טובה.

נכון להיום אני מידי פעם עדיין נתקף בשכחה פתאומית (לא מוצאת המילים) ולעיתים מחליף מילים (מתכוון לדבר אחד ואומר דבר אחר).

אך בתדירות גבוהה המכלל דבר שחוויתי בעבר."

המאשימה הגישה את הרשעותיו הפליליות והתעבורתיות של הנאשם. עברותיו הפליליות הינן על חוק התכנון והבניה

והאחרונה בהן היא משנת 2008. מעיון בהרשעותיו התעבורתיות עולה כי הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה בשנת 1990 ולחובתו 18 הרשעות קודמות, 2 מסוג הזמנה לדין.

ראיות לעונש מטעם הנאשם

ההגנה הגישה לבית המשפט מכתב שנכתב על ידי בניו של הנאשם בו פרסו בפני בית המשפט את נסיבות חייהם, היותם מפקדים ביחידות לוחמות והיותם סמוכים על שולחנו של הנאשם ואינם בקשר עם אימם. הילדים תיארו את מסירותו של הנאשם להם בתמיכה רגשית פיזית וכלכלית, וכאשר, כאמור אין להם כל קשר עם אימם, ומשכך אביהם מהווה את הסעד היחידי עליו יכולים להשען. כמו כן תיארו את תמיכת הנאשם אף בבנותיו - אחיותיהן הקטנות. הילדים ציינו במכתב את חששם מפני שינוי חייהם, עקב תוצאות התאונה, הפיכתם ל"חיילים בודדים" והשפעתה על המשך שרותם הצבאי וחייהם האזרחיים. לבית המשפט הוגש מכתב מאת גבאי בית הכנסת בו מתפלל הנאשם. במכתב מנה הכותב את מעלותיו של הנאשם, והיותו מסור בהתנדבות לנקיון ותחזוקת בית הכנסת באופן רציף במשך יותר מעשור. ההגנה גם הגישה לבית המשפט העתק תעודת השחרור של הנאשם מצה"ל בו צוינה התנהגותו כראויה לציון וכן הוגשו לבית המשפט תלושי השכר של הנאשם מן החודשים האחרונים. בהמשך הוגשה החלטת בית המשפט לנוער בחיפה המורה כי בתו של הנאשם תועבר למשמורתו.

הנאשם אמר את דברו לבית המשפט:

"לא עשיתי בכוונה עד היום לא יודע איך זה קרה לי.

יש לי ילדים שאני צריך לפרנס. אני מבקש סליחה ממשפחת המנוח. אני מפרנס יחיד בבית יש לי לשלם מזונות על סך של 2,000 ₪ כן שלושה ילדים שאני מגדל לבד. מבקש להקל בעונש. לא יודע איך זה קרה לי עד היום. אם אני אשב בכלא הילדים שלי ילכו לאיבוד. אין לילדים שלי היכן להיות. יש לי ילדה בת 15 שעברה לגור אצלי. כמו כן יש לי שני חיילים."

טיעונים לעונש

טיעונים לעונש מטעם התביעה

המאשימה פירטה את נסיבות התאונה והפנתה לשלושת העקרונות המנחים את גזירת העונש בגרימת מוות ברשלנות כפי שנקבעו בע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל:

(1) בשל ערך קדושת החיים הנעלה ביותר הכלל הוא שהעונש שיוטל יהיה מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

(2) מכיוון שעסקינן בעבירה ללא כוונה פלילית ובאנשים נורמטיביים נוצרת תחושה כי יש צורך להתחשב בכך בשקילת העונש אולם, הכלל קובע שאין לעשות כן ויש להקנות לנסיבות האישיות של הנאשם משקל נמוך מאוד ועל כן, אין הצדקה לקבל את המלצות שירות המבחן במקרים רבים ובמקרה זה בפרט.

(3) המאשימה טענה כי מידת הרשלנות של הנאשם הינה נמשכת וגבוהה בשל העובדה כי, על אף ההאטה בדרך, המשיך הנאשם בנסיעה מהירה ופגע במנוח וביתר הרכבים הנפגעים במהירות של כ-90 קמ"ש.

המאשימה התייחסה בטיעוניה לעונש להרשעותיו של הנאשם ולכך שתסקיר המבחן אינו מגלה נסיבות חריגות במיוחד. המאשימה טענה למתחם ענישה שבין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשים והגישה פסיקה לתמיכה בעמדתה. בסיכומי של דבר המאשימה עתרה לעונש של 20 חודשי מאסר מאחר שהנאשם **"נמצא ברף הגבוה"** של הרשלנות ולאחר שקלול ההודאה המיידית והפגיעה בהגנת האשם בשל שחרור הרכבים והנגזרת הראייתית ממחדל זה. בנוסף לאמור עתרה המאשימה להטלת מאסר על תנאי, פסילה ממושכת דו ספרתית בשנים, פסילה על תנאי, קנס, פיצוי לעזבון המנוח, ופיצוי לנפגע העבירה.

טיעונים לעונש מטעם ההגנה

בפתח דבריו, הביע הסניגור בשמו ובשם הנאשם השתתפות בצערה של משפחת המנוח והוסיף את הטעם שלא נעשה כן קודם לכן:

"אני סבור שכל עוד לא הגענו למעמד הזה, היה ראוי שהוא לא יצור שום קשר עם המשפחה, שהוא יקבל עתה את ההזדמנות לומר את דברו הוא יאמר את דברו."

בעניין זה מסר הסניגור כי הנאשם התייצב לכל הדיונים בבית המשפט וניתן להיווכח בכך מפרוטוקול הדיונים. עוד הוסיף הסניגור כי הנאשם לא התייצב על פי הנחיותיו לשני הדיונים בבקשה לפסילה עד לתום ההליכים מאחר והיתה הסכמה לפסילה עד לתום ההליכים. הסניגור ציין כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי ויש לראות אותו כסוג של קורבן של העבירה שהוא עצמו ביצע. בנוסף, ציין הסניגור את מצבו אישי המורכב של הנאשם, כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן ולפיו הנאשם גרוש, 2 בניו שהינם חיילים בצה"ל מתגוררים עימו ואף בתו בת ה 15 אמורה לעבור למשמורתו.

ובאשר לנסיבות התאונה. הסניגור ציין כי ביקש מבוחן התנועה כי הרכבים המעורבים בתאונה לא ישוחררו אלא ימסרו לבדיקה בידי מומחה מטעם ההגנה וכי המשטרה לא עשתה כן. הסניגור אף ציין ליקויי חקירה בתיק ובהם אי חקירת נהג אוטובוס אשר נסע אחרי הנאשם, אלא חקירת נוסע באותו האוטובוס, אשר לא יכול היה לראות את ההתרחשות. בסופו של יום, ציין הסניגור, **"למעשה אנו לא יודעים וגם הם לא יודעים ואף אחד לא יודע מה הסיבה לתאונה הזאת, בחרנו לקבל את האחריות דווקא בשל נסיבה זו. אבל לא ניתן לטעון על רשלנות."** הסניגור ביקש לתת משקל רב להודאתו המיידית, וודאי על רקע הכשלים הראייתיים. הנאשם יכול היה לנהל משפט אודות כשלים אלו ואולם הוא נטל אחריות על רשלנותו. לפיכך, מבקשת ההגנה, כי ינתן משקל משמעותי לכך שהנאשם קיבל אחריות על רשלנותו ועל גרימת התאונה.

ההגנה סברה כי מתחם הענישה הינו בין 6 חודשים ל-18 חודשים וביקשה **"כי בית המשפט יהיה יצירתי. אילמלא הצעתי היצירתית אני סבור כי העונש הראוי בתיק זה היה בין 8 ל-12 חודשים..."** ואולם לנוכח כל האמור לעיל, הליקויים הראייתיים, ההודאה המיידית והנסיבות האישיות עתרה

ההגנה להטלת עונש של עבודות שירות יחד עם תוספת של "צ תחת הטלת מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה, וכן עתרה להטלת פסילה "סבירה", סיווג למלגזה, והתחשבות בחסרון הכיס של הנאשם: "באשר לפיצוי - מאחל לכולם שהכאב יהיה יותר קל ושיתגברו. לרכב היה ביטוח, יש פיצוי מלא. אבקש להתחשב בחסרון כיס של הנאשם.". אף הסנגור צרף פסיקה לתמיכה בעמדתו.

דין והכרעה

רמת הרשלנות

על מנת לקבוע את מתחם הענישה הראוי, על בית המשפט לבחון את רמת הרשלנות של הנאשם. במקרה דנן, עובדות כתב האישום, בהן הודה והורשע הנאשם מעלות תמונה של רשלנות גבוהה: הנאשם נהג במהירות של 90 קמ"ש לתוך פקק תנועה, התנגש בשלושה רכבים מבלי לעצור וגרם לפגיעה ברכב נוסף, כך שמספר הרכבים המעורבים בתאונה, כולל רכב הנאשם הינו חמישה. האטת התנועה בכביש כה מהיר ככביש 6 היתה צריכה "להדליק נורת אזהרה" אצל הנאשם ואולם הוא לא נתן את תשומת ליבו לכך וגרם לתוצאה הטרגית. אין המדובר ברשלנות רגעית, ואיני מקבל את טענת הסניגור בעניין זה. אף סוגו של כלי הרכב בו נהג הנאשם - משאית, על סכנותיו הרבות מוסיף לרמת הרשלנות של הנאשם. הסיכון הפוטנציאלי הנשקף ממשאית רב יותר מהסיכון הנשקף מכלי רכב בעל משקל מופחת יותר ולצערנו סיכון זה התממש והוביל לתוצאה הטרגית.

לנוכח כל האמור לעיל ובהמשך לקביעת רמת רשלנותו של הנאשם אני קובע כי מתחם הענישה הינו בין 8 חודשי מאסר ל- 24 חודשים.

קביעת עונש המאסר בתוך מתחם הענישה שנקבע

על מנת לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, על בית המשפט, את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

בין השיקולים לקולא, יש לזקוף את לקיחת האחריות על ידי הנאשם והודאתו בביצוע העבירה. בהקשר זה חשיבות רבה לעובדה שהנאשם הודה ולקח אחריות מלאה בשלבים המוקדמים של משפטו. בנוסף, לקולא, יש לראות את נסיבותיו האישיות: הנאשם גרוש ואב למשפחה בת ארבעה ילדים בהם שני בנים, חיילים, ובת בת 15 שנים הסמוכים על שולחנו, ובת נוספת המתגוררת אצל גרושתו. ביתו הקטינה בת ה 15 עברה לאחרונה למשמרתו וזאת על פי האישור שהוגש לבית המשפט והדברים אף הופיעו בתסקיר המבחן אשר בדק הסוגיה עם גורמי הרווחה. בית המשפט לא ירחיב הדיבור, מהטעמים המובנים, אודות מעבר זה למשמורתו דווקא ואולם ללא ספק, בנסיבות האמורות, מאסר מאחורי סורג ובריה לתקופה ממושכת יכול להשליך רבות על המשך חייה של ביתו. בנוסף לאמור המשיב משלם מזונות בעבור ביתו הקטינה בת ה 7 הנמצאת במשמורת גרושתו. כמשתקף מתסקיר שירות המבחן, הנאשם חי חיי עבודה, פוטר מעבודתו בה עבד בשנים האחרונות בשל פסילת רשיון נהיגתו עד לתום ההליכים ולאחרונה החל בעבודה שאינה כרוכה בנהיגה, בניקוי אניות משא.

בנוסף, מונחים בפני עברו התעבורתי של הנאשם, כאשר העבירה האחרונה בוצעה לפני כשבע שנים, וכן עברו הפלילי עמוד 5

של הנאשם בעבירות על חוק התכנון והבניה, הרשעותיו אינן מכבידות אך גם אין בהן כדי ללמד זכות על הנאשם.

נמצאנו למדים אם כן כי מחד גיסא מדובר, ללא ספק, ברמת רשלנות גבוהה, ואולם מאידך גיסא נסיבותיו המשפחתיות בנסיבות שתוארו מורכבות. אין נסיבות אלו עולות כדי הנסיבות החריגות אשר נקבע לגביהן בפסיקה כי מאפשרות הטלת עבודות שרות תחת מאסר מאחורי סורג ובריה ואולם יש לתת להן משקל בקביעת הענישה בתוך המתחם. בהקשר זה אציין כי הרשעותיו לא מהוות כל נסיבה לקולא.

באיזון השיקולים לחומרא ולקולא, לאחר קביעת רמת רשלנותו של הנאשם, ובשים לב לנסיבות שאינן כרוכות בעבירה ולתסקיר שרות המבחן, מצאתי כי יהיה נכון להעמיד את עונש המאסר על 10 חודשים.

הטלת פיצוי לטובת משפחת המנוח

התביעה עתרה להטלת פיצוי לטובת משפחת המנוח. ההגנה טענה כי הכיסוי הביטוחי כיסה את מלוא נזקי התאונה. איני מקבל את טענת ההגנה, המדובר בפיצוי עונשי, אשר תכליתו שונה מהפיצוי הנזיקי ובית המשפט רואה חשיבות רבה בהטלת פיצוי זה. מותב זה כבר כתב, לא אחת, כי אין ענישה ופיצוי אשר ישיבו את המנוח, לחיק משפחתו, ואין בהם כדי לנחם את המשפחה בכאבה הרב, אולם המעט שניתן לעשות הינו פיצוי אישי הניתן מאת מבצע העבירה לקורבן העבירה. משפחת המנוח אינה חווה באופן אישי את מרבית העונשים שיוטלו על הנאשמת ואולם אין כך בעת קבלת פיצוי אישי מכיסו של הנאשם לידי המשפחה. בית המשפט רואה בהטלת פיצויים אלו ערך מוסרי - חינוכי נעלה, וסבור כי עמדה זו גם משתלבת בשינוי ההתייחסות לזכויות נפגעי עבירה. כך לגבי משפחת המנוח וכך לגבי הנפגע מר ק יבדל לחיים ארוכים. יחד עם זאת, בקביעת גובה הפיצוי לוקח בית המשפט את מכלול הנסיבות ובהן אף את משכו של המאסר מאחורי סורג ובריה שמוטל על הנאשם.

הטלת פסילת רשיון נהיגה

המאשימה טענה לפסילה ממושכת וההגנה עתרה לפסילה סבירה ולסיווג הפסילה למלגזה. בנסיבות האירוע הקשות, נוכח רמת רשלנותו הגבוהה של הנאשם ותוצאותיה הטרגית אני מעמיד את הפסילה על 12 שנים.

לאור כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 10 חודשים.

ב. מאסר לתקופה של 15 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם יעבור את העבירה בה הורשע או אם ינהג בזמן פסילה.

ג. 5129371. פסילת רשיון הנהיגה למשך 12 שנים.

ד. 54678313. תשלום פיצויים לעזבון המנוח בסך של 25,000 ₪.

ה. 4678313. תשלום פיצויים לנפגע בסך של 5,000 ₪.

בנסיבות האמורות לא הוטל קנס לחובת הנאשם.

**ניתנה היום, כ"ח תשרי תשע"ו, 11 אוקטובר 2015,
בנוכחות הצדדים.**

